ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN KERY

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ

ΡΩΤΗ χρονιὰ ποὺ θὰ περνοῦσε φτωχικὸ Πάσχα ὁ Ζερόμ. Δυσκολα χρόνια !... Ὅλη τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα δὲν εἶχε δουλέψει καθόλου... Ποῦ καὶ ποῦ, κάμμιὰ κούρσα, κι' αὐτὴ μικρή. Κάμμινοι παληοὶ καιροί, ποὺ γλένταγε ὁ κόσμος καὶ σκορποῦσε ἀλύπητα τὰ λεπτά του !...

Ἦταν Μεγάλη Παρασκευὴ καὶ οὔτε τὰ ἔξοδα τῆς ἡμέρας δὲν εἶχε βγάλει ἀκόμα. Πῶς νὰ ψώνιζε, λοιπόν, γιὰ τὸ σπιτικό του ;

Ἐκείνη τὴν ὥρα στάθηκε στὴν ἄλλη γωνιὰ τοῦ δρόμου ἕνα δεύτερο ταξί. Ἕνας ὁμοιοπαθὴς σωφέρ, πιὸ νέος, κύτταξε τὸν μπάρμπα Ζερόμ καὶ τὸν ρώτησε πῶς πᾶνε ἡ δουλειές.

—Κεσάτια, φίλε μου, ἀπάντησε ὁ Ζερόμ. Κι' ἔχω κ' ἄρρωστο στὸ σπίτι....

—Ποιός εἶν' ἄρρωστος ;

—Ἡ γυναῖκα μου. Ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα τὄδωσα στὰ φάρμακα. Ἂν δὲν δουλέψω αὔριο, δὲν θὰ ψωνίσω γιὰ τὸ Πάσχα καὶ δὲν συλλογιέμαι ἄλλον ἀπὸ τὰ παιδιά....

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τελείωνε ἡ ἀκολουθία τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς κι' ὁ δρόμος γέμισε κόσμο. Ἦταν ἡ τύχη τοῦ μπάρμπα Ζερὸμ νὰ βρῆ πρῶτος δουλειὰ καὶ σὲ λίγο κατέβαζε τὴ σημαιούλα του χαριούμενος καὶ ξεκουνοῦσε. Εἶχε πάρει μιὰ καλούτσικη κούρσα. Εἶχαν βγῆ μὲ τὸ παραπάνω τὰ ἔξοδα, καὶ καθὼς ἦταν ἀνήσυχος γιὰ τὴ γυναῖκα του, ὁ Ζερὸμ ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι του, γιατί βιαζόταν νὰ προλάβη τὸν γιατρὸ στὸ σπίτι. Μόλις ἔφτασε ρώτησε τὰ παιδιά :

—Τί εἶπε ὁ γιατρός ;

—Εἶνε μέσα ἀκόμη, ἀπάντησε τὸ κοριτσάκι, πούταν πιὸ μεγάλο. Σὲ περιμένει γιὰ νὰ σοῦ πῆ.

Αὐτὸς ὁ πρόλογος δὲν ἄρεσε διόλου στὸν Ζερόμ, μὰ σὰν ἄνδρας ποὺ ἦταν, ἔκανε κουράγιο καὶ μπῆκε μέσα νὰ συναντήση τὸ γιατρό.

—Δὲν θὰ σᾶς κρύψω τὴν ἀλήθεια, τοῦ εἶπε. Ἡ γυναῖκα σας θὰ σωθῆ μόνον ἂν ἀλλάξετε σπίτι. Ἂν ζῆ στὸν καθαρὸ ἀέρα κι' ἂν κάνη ὑπερσυπωμό, χωρὶς καθόλου νὰ δουλεύη.

Ἄκουσε θλιμμένος ὁ μπάρμπα Ζερὸμ τὴν καταδίκη — καταδίκη δὲ ἦταν ; — κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι, νοιώθοντας τὰ μηνίγγια του νὰ χτυπᾶν δυνατά.

Ὁ γιατρὸς εἶχε φύγει, κι' αὐτὸς καθόταν ἀκίνητος στὴν ἴδια θέση, μὲ τὸ κεφάλι πάντα σκυφτό. Μαῦρο Πάσχα ! Σαν νὰ μὴν ἔφτανε ἡ φτώχεια, εἶχε προστεθῆ κι' ἡ ἀρρώστια, γιὰ συμπλήρωμα τοῦ κακοῦ...

Ἔξαφνα, τὰ δυὸ μικρότερα παιδιά, ποὺ συνηθίζαν νὰ τρέχουν στὸ δρόμο καὶ νὰ παίζουν μὲ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ πατέρα τους, μπῆκαν τρέχοντας μέσα στὴν κάμαρα καὶ κραυγάζοντας ἕνα μεγάλο δερματινο πορτοφόλι, τοῦ φώναξαν :

—Μπαμπᾶ !... Μπαμπᾶ !... Κύττα τί βρήκαμε μέσα στ' αὐτοκίνητο !...

Ὁ μπάρμπα Ζερὸμ ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν παιδιῶν τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ ἄνοιξε βιαστικά. Ἦταν γεμάτο χαρτονομίσματα... Πολλὰ, μὰ στίβα, ὁλόκληρη περιουσία !...

Νὰ πῶς θὰ γινόταν καλὰ ἡ γυναῖκα του, νὰ πῶς θὰ νοίκιαζαν σπίτι στὴν ἐξοχή, νὰ πῶς θὰ τῆς ἔκανε ὑπερσυπωμό, νὰ πῶς θὰ περναγαν καλὸ Πάσχα !... Κι' ἡ φαντασία του, γοργή, ἔκανε εἰκόνες, λογαριάζε πῶς τὸ ἄλλο πρωῒ κόλας θὰ βρίσκε σπίτι, θ' ἀγόραζε ὥμορφα ρουχαλάκια στὰ παιδιά του, σοκολατένια αὐγά, γλυκα, φαγὶ ζεστὸ καὶ ἄφθονο. Νὰ ποὺ ὁ καλὸς Θεὸς τοὺς εἶχε λυπηθῆ... Ὁ Χριστούλης... Ἦταν παντοδύναμος καὶ δὲν ἄφηνε κανέναν νὰ χαθῆ...

Μὰ κεῖ ποὺ τὰ λογαριάζε ὅλ' αὐτά, κεῖ ποὺ εἶχαν θαμπώσει τὰ μάτια του στὸ ἀντίκρυσμα τῶν λεπτῶν, μιὰ σκέψη τὸν ἔκανε νὰ τιναχτῆ ὁλόκληρος.

—Ὁ Θεός ; μουρμούρισε. Ὁ Θεὸς λοιπὸν θέλει νὰ γίνω κλέφτης ;

Ἔπιασε τὸ κεφάλι του, στηρίχτηκε σ' ἕνα ἔπιπλο, γιὰ νὰ μὴν πέση, καὶ φώναξε τὸν μεγάλο του τὸ γιό.

—Ζάν, τοῦ εἶπε, τρέχα ἀμέσως ἀπὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ποὺ εἶνε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου μας, καὶ δῶσε αὐτὸ τὸ πορτοφόλι. Πὲς ὅτι τὸ βρῆκα στὸ ταξὶ καὶ θάναι ἑνὸς κυρίου ποὺ τὸν πῆγα στὴν ὁδὸ Ρυβολὶ 16. Τρέξε, μὴν ἀργῆς, καὶ τὸ νοῦ σου... Ἔχει πολλὰ λεφτὰ μέσα στὸ πορτοφόλι....

Κι' ἔπεσε, ἀποκαμωμένος σὲ μιὰ καρέκλα...

Τοῦ χρειάστηκε λίγη ὥρα γιὰ νὰ συνέλθη, γιὰ νὰ δῆ μὲ μιᾶς νὰ γκρεμίζωνται ὅλα τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε κάνει. Δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ πάη στὴν κάμαρα ποὺταν ἡ γυναῖκα του. Ἡ ἀγωνία της τοὔκανε κακό. Εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς αὐτὸς τὴν σκότωνε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια...

Πέρασε μιὰ νύχτα τραγική. Δὲν ἔκλεισε μάτι καὶ μόλις τὰ ξημερώματα τὸν πῆρε λιγάκι ὁ ὕπνος, μὰ ἕνας ἐφιάλτης τὸν ξύπνησε. Εἶχε δῆ πὼς τὸν εἶχε ἁρπάξει ἡ γυναῖκα του ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τοῦ φώναζε :

—Κακοῦργε, γιατί μ' ἀφήνεις νὰ πεθάνω ; Τί σοῦκανα ;

Ἦταν ἀργά, σχεδὸν μεσημέρι, ὅταν ἀποφάσισε ὁ μπάρμπα Ζερὸμ νὰ ξεκινήση γιὰ τὴν πιάτσα, ὅταν ἔξαφνα τὸ ἀγόρι του, ποὺ εἶχε τελειώσει τὸ πλύσιμο τοῦ αὐτοκινήτου, μπῆκε μέσα, συνοδεύοντας ἕναν κύριο.

—Σεῖς εἶσθε ὁ σωφὲρ ποὺ μὲ πήγατε χθὲς στὴν ὁδὸ Ρυβολί ;

Ὁ Ζερὸμ κύτταξε τρομαγμένος τὸν ἐπισκέπτη καὶ ψιθύρισε σαστισμένα :

—Θὰ ἤλθατε γιὰ τὸ πορτοφόλι σας... Τὸ παρέδωσα στὴν ἀστυνομία ἀμέσως.

—Ναί, καλέ μου ἄνθρωπε, καὶ τὸ ἔλαβα ἄθικτο. Μὰ ἤλθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὸ μεγάλο καλό, ποὺ μοῦ κάματε, καὶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι μ' ἐσώσατε ἀπὸ βεβαία αὐτοκτονία, γιατί αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν ἦσαν δικά μου, ἦσαν τοῦ νοσοκομείου ποὺ διευθύνω καὶ ἐπρόκειτο σήμερα νὰ τὰ κατοθέσω. Μὲ σώσατε. Τί μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σᾶς ;

Ὁ Ζερὸμ τὰ εἶχε χαμένα. Μέσες-ἄκρες, εἶχε καταλάβει ὅσα εἶχε ἀκούσει, μὰ τὸ μόνο ποὺ εἶχε συγκρατήσει στὸ μυαλό του ἦταν ἡ λέξις «νοσοκομεῖο».

—Εἶσθε γιατρός, κύριε ; ρώτησε.

—Ὄχι, καλέ μου ἄνθρωπε. Γιατί ρωτᾶτε ;

—Γιατί ἔχω τὴ γυναῖκα μου πολὺ ἄρρωστη καὶ ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε πὼς γιὰ νὰ σωθῆ θέλει περιποίηση, ἐξοχή, καλὸ φαΐ...

Ὁ ξένος δὲν εἶπε λέξι, μόνο ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα χιλιόφραγκο καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ζερόμ, ποὺ ἄνοιξε ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια.

—Δικά μου ἔλ' αὐτά ; ρώτησε.

—Δικά σας, καὶ ἡ γυναῖκα σας θὰ γίνη καλά. Τὸ ἀπόγευμα θάρθη τὸ φορεῖο νὰ τὴν πᾶμε στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου θάχη ὅ,τι τῆς χρειάζεται, καὶ ὅταν γίνη καλά, ποιός ξέρει, θὰ βρεθῆ μιὰ θέσις κ' αὐτὴν μέσα ἐκεῖ. Καθὼς χρειαζόμαστε κι' αὐτοκίνητο, θὰ πάρουμε τὸ ἰδικό σας. Οἱ τίμιοι ἄνθρωποι εἶνε πολὺ σπάνιο εἶδος στὴν ἐποχή μας...

Ὁ Ζερὸμ ἄρπαξε τὰ χέρια τοῦ ξένου κι' ἄρχισε νὰ τὰ φιλάη σὰν τρελλός. Τὴν ἴδια στιγμὴ σήμαιναν χαρμόσυνα ἡ καμπάνες τὴν πρώτη Ἀνάσταση...

JEAN KERY

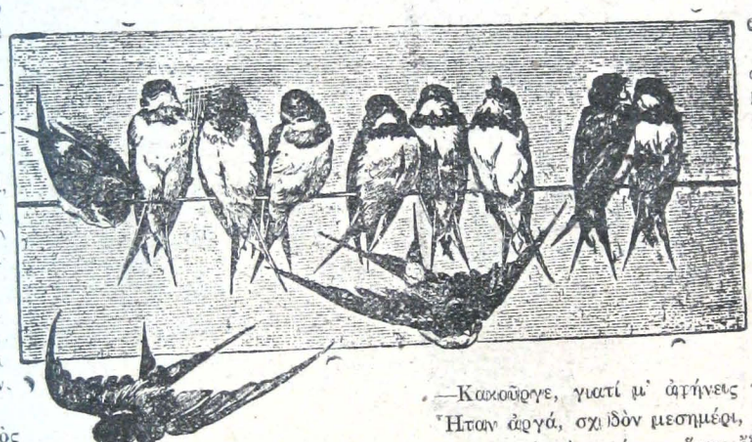

ρα, ν' ἀρχίσω νὰ πιστεύω στὰ φαντάσματα.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα ἔσβησαν ὅλα τὰ φῶτα τοῦ νοσοκομείου ἀπὸ μιὰ ἠλεκτρικὴ ἔνωσι Οἱ περισσότεροι ἄρρωστοι ποὺ ἦταν ξυπνοί, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ καλοῦν τοὺς νοσοκόμους. Τὸ σκοτάδι τοὺς ἔκανε νὰ φοβοῦνται. Ὅλοι οἱ θάλαμοι εἶχαν μεταβληθῆ σὲ κελλιὰ φρενοκομείου.

Ὁ Μώρις Κέλτ πνιγόνταν κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ βογγοῦσε. Οἱ νοσοκόμοι ἔτρεχαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στοὺς διαδρόμους καὶ προσπαθοῦσαν νὰ καθησυχάσουν τοὺς ἀσθενεῖς. Ἔξω ὁ οὐρανὸς χαράζονταν ἀπὸ τρομαχτικὰ ἀστροπελέκια. Ὁ φοιτητὴς εἶχε ζαρώσει στὴν καρέκλα του καὶ ἔτρεμε. Αἰσθανόταν ὅτι κοντά του, μέσα στὸ θάλαμο τοῦ Κέλτ, ὑπῆρχε ἕνα πρόσωπο, ἕνα ἀλλόκοτο πλάσμα, μὲ τὸ ὁποῖο μιλοῦσε τώρα ὁ πληγωμένος. Ἔβλεπε μάλιστα καὶ τὴ λευκὴ σιλουέττα του νὰ φωσφορίζη μέσα στὸ σκοτάδι. Ἦταν μιὰ γυναῖκα Ἦταν ἡ Μάργκαρετ, ἡ πεθαμμένη μνηστὴ τοῦ Κέλτ. Πέρασαν ἔτσι μερικὰ λεφτὰ τῆς ὥρα. Κι' ἀπρόοπτα εἶδε τὸν Κέλτ νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ νὰ τῆς λέη :

—Εἶμ' ἕτοιμος νὰ σ' ἀκολουθήσω, ἀγαπημένη μου!

Ἐκείνη τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε καὶ τὸν βοήθησε ν' ἀνεβῆ καὶ νὰ περάση μαζύ της. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ὁ γδοῦπος ἑνὸς σώματος ποὺ ἔπεσε στὸ μαρμάρινο προαύλιο τοῦ νοσοκομείου. Ὁ φοιτητής, τρελλὸς ἀπὸ τὴ φρίκη του, ἄρχισε νὰ φωνάζη καὶ νὰ καλὴ βοήθεια. Ὅταν ἄναψαν πάλι τὰ φῶτα, οἱ νοσοκόμοι εἶδαν κατάπληκτοι ἔτι ὁ Κέλτ δὲν βρίσκονταν στὸ κρεββάτι κι' ὅτι τὸ παράθυρο τοῦ θαλάμου ἦταν ἀνοιχτό.

Ὁ Μώρις Κέλτ, ὁτὸν παροξυσμὸ τοῦ πυρετοῦ του εἶχε λυθῆ, εἶχε πηδήξει ἀπὸ κεῖ πέρα κι' εἶχε σκοτωθῆ, πέφτοντας στὸ προαύλιο. Ὅσο γιὰ τὸν φοιτητή, δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς δώση καμμιὰ ἐξήγησι. Τοὺς κυττοῦσε μ' ἕνα ἠλίθιο γέλιο παράφρονος κ.' ἔτρεμε ἀπὸ ἕναν ἀνεξήγητο φόβο. Εἶχε περάσει μιὰ ἐφιαλτικὴ νύχτα τρέλλας καὶ χρειάσθηκε νὰ ὑποβληθῆ κατόπι σ' εἰδικὴν θεραπεία γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὸ λογικό του.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ